

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 20 oktober 2008 in zaak
nrs. 08/22668 en 08/22669 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 juni 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 oktober 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 november 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman
lid van de enkelvoudige kamer

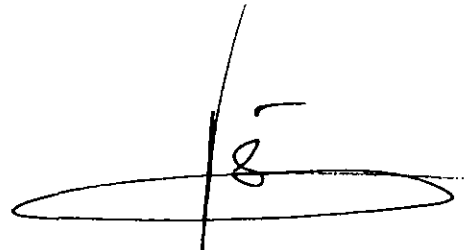
w.g. Vonk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 december 2008

345.

Verzonden: 1 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Voorzieningenrechter
Registratienummer: Awb 08/22669 (voorlopige voorziening)
Awb 08/22668 (beroep)

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Libische nationaliteit,
IND dossiernummer 0805.14.1258, verzoeker,
gemachtigde mr. J.J. Wedemeijer, advocaat te
Alkmaar,

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. M.S. Veld,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 14 mei 2008 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 23 juni 2008 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Zweden verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 23 juni 2008 is daartegen beroep ingesteld. Verzoeker mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van 23 juni 2008 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 26 juni 2008. Op 4 juli 2008 en 10 oktober 2008 zijn nadere stukken ingediend.

Het verzoek is ter zitting van 14 oktober 2008 behandeld. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 08/22669 (voorlopige voorziening)
AWB 08/22668 (beroep)

blad 2/4

2. Overwegingen

2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.

2.2 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003).

2.3 Zweden heeft op 21 mei 2008 het terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, Vo 343/2003 aanvaard.

2.4 Artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 geeft verweerder het recht om, in afwijking van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, juncto de artikelen 5 tot en met 14, Vo 343/2003 het asielerzoek te behandelen.

2.5 Verzoeker stelt dat hij, als politiek opposant van de Libische regering, bij gedwongen terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). In dit verband voert verzoeker aan dat zijn oppositionele activiteiten in Zweden, die een risico op schending van 3 EVRM opleveren, niet zijn beoordeeld in een procedure waartegen de mogelijkheid van het instellen van bezwaar of beroep openstond, hetgeen strijdig is met artikel 13 EVRM. Bovendien heeft Zweden verzoeker, ondanks het door hem daartegen gemaakte bezwaar, toch uitgezet. Verzoeker heeft zich daarom op het standpunt gesteld dat verweerder, alvorens te bezien of er op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel van uit mag worden gegaan dat Zweden zijn verdragsverplichtingen jegens verzoeker zal nakomen, eerst had moeten toetsen of verzoeker bij gedwongen terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Ter ondersteuning van dit standpunt wijst verzoeker op de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 7 maart 2000 (JV 2000/103) inzake T.I. vs. United Kingdom.

2.6 De rechter overweegt in dit verband - conform hetgeen in het door verzoeker aangehaalde arrest van het EHRM van 7 maart 2000 is overwogen - dat er in zijn algemeenheid van uit mag worden gegaan dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen. Uit het arrest volgt niet dat de overdragende lidstaat zonder meer een op de concrete zaak toegespitst onderzoek dient te verrichten teneinde uit te sluiten dat er sprake zal zijn van een indirecte schending van artikel 3 EVRM. In het arrest wordt nog immer uitgegaan van de hoofdregel van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarbij echter de mogelijkheid van uitzonderingen op de hoofdregel open wordt gelaten. Hierbij is het in de eerste plaats aan de asielerzoek om aannemelijk te maken dat in zijn specifieke geval sprake is van een uitzondering op de hoofdregel van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

AWB 08/22669 (voorlopige voorziening)
AWB 08/22668 (beroep)

blad 3/4

Verzoeker is hierin niet geslaagd. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat Zweden de op dat rustende verdragsverplichtingen jegens hem niet zal naleven. Het betoog dat het indienen van een herhaald asielverzoek in Zweden volgens Amnesty International Nederland, Amnesty International Zweden en de UNHCR Zweden geen zin heeft als er geen andere feiten zijn kan niet leiden tot een ander oordeel, nu het standpunt van voornoemde organisaties van algemene aard is en niet ziet op verzoeker persoonlijk. Voor zover verzoeker heeft aangevoerd dat Zweden hem, ondanks het door hem gemaakte bezwaar, heeft uitgezet, overweegt de rechter dat hierin evenmin een concrete aanwijzing is gelegen dat Zweden zijn verdragsverplichtingen jegens hem niet nakomt. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden die niet aan de orde kunnen worden gesteld in een (herhaalde) procedure in Zweden. De rechter wijst er daarbij nog op dat, zoals door verweerder in het verweerschrift is aangegeven, uit het rapport van Human Rights Watch van 2 september 2008 blijkt dat Zweden de uitzettingen naar Libië heeft geschorst totdat meer informatie beschikbaar is omtrent de uitzetting en de dood van Mohammed Abu Ali, die zich - zoals verzoeker heeft gesteld - eveneens politiek opposant van de Libische regering was. Het vorenstaande wijst er niet op dat Zweden zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. In het door verzoeker overgelegde email-bericht van Esther van Zadel, UNHCR-protection officer, van 15 augustus 2008, - waarin wordt aangegeven dat Zweden de uitzettingen naar Libië inmiddels weer heeft hervat - is geen grond gelegen voor een andersluidend oordeel. Daartoe wordt overwogen dat in het email-bericht een persbericht van de Zweedse immigratiedienst wordt geciteerd, waarin de Immigratiedienst aangeeft dat de nodige voorzichtigheid zal worden betracht ten aanzien van het uitzetten van vreemdelingen naar Libië.

Het beroep op artikel 13 EVRM kan evenmin slagen, nu verzoeker zijn stelling dat hij in Zweden geen rechtsmiddelen tot zijn beschikking heeft gehad niet aannemelijk heeft gemaakt. Daarbij wijst de rechter erop dat, zoals ook door verweerder in het bestreden besluit terecht is overwogen, uit het door verzoeker overgelegde besluit van de Zweedse immigratiedienst van 19 augustus 2007 inzake de door verzoeker aldaar op 14 augustus 2007 ingediende asielaanvraag blijkt dat verzoeker de mogelijkheid had om tegen dit besluit in hoger beroep te gaan. Hieruit volgt niet dat Zweden geen zorgvuldige asielprocedure en adequate rechtsmiddelen in de zin van artikel 13 EVRM kent. Gelet hierop is verweerder derhalve niet gehouden nader onderzoek te doen naar de inhoudelijke afhandeling van verzoekers asielverzoek in Zweden. De rechter wijst er daarbij nog op dat Zweden, op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, Vo 343/2003, verplicht is het asielverzoek volledig te behandelen, nu Zweden de verantwoordelijke lidstaat is.

2.7 Nu het er in onderhavige procedure (slechts) om gaat welke lidstaat verantwoordelijk is voor de inhoudelijke behandeling van het asielverzoek van verzoeker, komt de rechter niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van zijn stelling dat zijn leven in Libië groot gevaar loopt en terugkeer schending van artikel 3 EVRM kan betekenen. Gelet op het voorgaande behoefde verweerder in deze stelling evenmin aanleiding te zien de behandeling van het asielverzoek op grond van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 aan zich te trekken.

2.8 Het beroep heeft, gelet op het vorenstaande, geen redelijke kans van slagen, zodat het verzoek wordt afgewezen. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.

AWB 08/22669 (voorlopige voorziening)
AWB 08/22668 (beroep)

blad 4/4

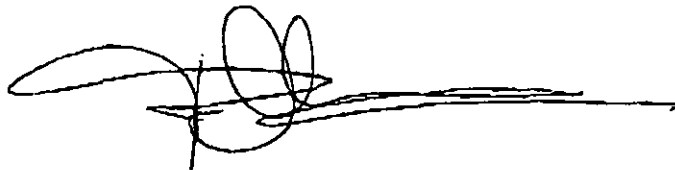
2.9 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Bestissing

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F. van der Maden en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van M.J.P. Kambeel als griffier, op **20 OKT. 2008**



Afschrift verzonden op: **20 OKT. 2008**

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voor zover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.



ADVOCATENKANTOOR

Oudegracht

mr F. Baars (gecertificeerd NMI-mediator)
 mr G.A.M. van Dijk
 mr L.J.P. Mentink
 mr W.A. Swildens
 mr J.J. Wedemeijer
 mr K.U.J. Hopman
 mr A. Koopsen

Correspondentieadres:
 Postbus 3092
 1801 GB Alkmaar

Bezoekadres:
 Oudegracht 90, Alkmaar

Internetadres:
 www.advocatenkantooroudegracht.nl

S. van Zaal
 T. van der Zijpp
 I. Niemeijer
 N. Korn
 J. Westerhof (jur. ass.)

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG
 per fax 070 - 3651380

Telefoon 072 - 512 22 13
 Fax 072 - 512 58 66
 Efax 084 - 713 15 97

Datum : 4 november 2008

Uw kenmerk : V-nr.
 Ons kenmerk : 27645 JW/tz
 Betreft :

/ IND

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4 NOV 2008	
ZAAKNR.	2008000003
AAN:	V3
BEHANDELD DD:	PAR:

Hoogedelgestreng College,

Hierbij zend ik u in bovenstaande zaak nogmaals het hogerberoepschrift. In het u reeds toegezonden exemplaar is een stuk weggevallen en ik verzoek u bijgaand afschrift in behandeling te nemen.

Hoogachtend,


 J.J. Wedemeijer

ADVOCATENKANTOOR

Oudegracht

mr F. Baars (gecertificeerd NMI-mediator)
 mr G.A.M. van Dijk
 mr L.J.P. Mentink
 mr W.A. Swildens
 mr J.J. Wedemeijer
 mr K.U.J. Hopman
 mr A. Koopsen

Correspondentieadres:
 Postbus 3092
 1801 GB Alkmaar

Bezoekadres:
 Oudegracht 90, Alkmaar

Internetadres:
 www.advocatenkantooroudegracht.nl

S. van Zaal
 T. van der Zijpp
 I. Niemeijer
 N. Korn
 J. Westerhof (jur. ass.)

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG
 Per fax 070 - 3651380

Telefoon 072 - 512 22 13
 Fax 072 - 512 58 66
 Efax 084 - 713 15 97

Datum : 3 november 2008

Uw kenmerk : V-nr.
 Ons kenmerk : 27645 JW/tz
 Betreft :

/ IND

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 4 NOV 2008	
ZAAKNR.	
AAK	
BEHANDELD DO:	PAR:

Hoogedelgestreng College,

Namens de heer (hierna te noemen appell-
 lant), thans wonend in UC Rotterdam (Zestienhoven), geboren op
 van Libische nationaliteit, v-nr. stel ik hoger beroep in tegen de uitspraak
 van de Rechtbank 's Gravenhage, zittingsplaats Zwolle, Awb 09/22669 en 08/22668
 van 20 oktober 2008. Een kopie van de complete uitspraak treft u als **productie 1** aan.
 Ondergetekende verklaart hierbij bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het indienen en
 behandeling van dit hoger beroep door appellant. Appellant kiest domicilie op mijn kan-
 toor.

GRIEVEN.

Ten onrechte wordt door de rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle het
 volgende overwogen:

2 "2.6 De rechter overweegt in de verband – conform hetgeen in het door verzoer-
 ker aangehaalde arrest van het EHRM van 7 maart 2000 is overwogen dat er in zijn
 algemeenheid van uit mag worden gegaan dat de lidstaten het beginsel van non-
 refoulement eerbiedigen. (...) etc. t/m

3 2.7 Nu het er in onderhavige procedure (slechts) om gaat welke lidstaat ver-
 antwoordelijk is voor de inhoudelijke behandeling van het asielverzoek van verzoer-
 ker, komt de rechter niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van zijn stelling dat
 zijn leven in Libië groot gevaar loopt en terugkeer schending van art. 3 EVRM kan
 betekenen. Gelet op het voorgaande behoefde verweerder in deze stelling evenmin
 aanleiding te zien de behandeling van het asielverzoek op grond van artikel 3,
 tweede lid, Vo 343/2003, aan zich te trekken."

Grief 1.

Ten onrechte stelt de rechtbank dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat Zwe-
 den zijn verdragsverplichtingen jegens hem niet zal naleven. Ten onrechte gaat de
 rechtbank niet in op het betoog van appellant dat zijn oppositionele activiteiten in Zwe-
 den zelf niet in een Zweedse (asiel)procedure aan de orde zijn gekomen die voldoet
 aan art. 13 EVRM. Ten onrechte gaat de rechtbank niet in op het betoog van appellant

dat Zweden een verkeerde inschatting maakt van de situatie voor terugkerende asielzoekers in Libië en dat Zweden daarom art. 3 EVRM gaat schenden. De rechtbank heeft daarom het onderzoek onzorgvuldig gedaan en de bestreden uitspraak onvoldoende gemotiveerd.

Grief 2.

De rechtbank is buiten het geschil getreden. Tussen partijen was in confesso dat er een verschil in verwijderingsbeleid bestond tussen Nederland en Zweden met betrekking tot de terugkerende politiek actieve Libische asielzoekers. Partijen verschillen echter van mening over de vraag of dit een concrete aanwijzing is dat Zweden zijn verdragsverplichtingen zal schenden. Het is dan niet aan de rechtbank om een eigen oordeel te hebben over het Zweedse verwijderingsbeleid. De rechtbank had dienen te constateren dat er een verschil van mening is en (marginaal) moeten toetsen of de motivering stand kan houden. De rechtbank had daarbij moeten constateren dat verweerder geen eigen beoordeling heeft gemaakt van het Zweedse verwijderingsbeleid en niet gemotiveerd is ingegaan op de aangedragen argumenten om te bezien of dit een concrete aanwijzing zou zijn dat Zweden zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. De rechtbank heeft daarom het onderzoek onzorgvuldig gedaan en de bestreden uitspraak onvoldoende gemotiveerd.

Grief 3.

Ten onrechte hebben zowel verweerder als de rechtbank geweigerd zelf te beoordelen of de terugzending van appellant naar Libië een schending als bedoeld in art 3 EVRM op zal leveren. De rechtbank en verweerder hebben daarmee gehandeld in strijd met art. 3 jo 13 EVRM zoals dat door het arrest TI nader is uitgelegd. De rechtbank heeft daarom het onderzoek zorgvuldig gedaan en de bestreden uitspraak onvoldoende gemotiveerd.

Toelichting.

Voorgeschiedenis

Voor de voorgeschiedenis wordt verwezen naar de brief van 29 mei 2008 van gemachtigde. Appellant was actief voor de

In november 2001 is hij door de Libische autoriteiten gearresteerd en gemarteld. Hij ontsnapt en vlucht via Oostenrijk naar Zweden. In Zweden wordt door hem voor het eerst asiel aangevraagd. Vanaf dat moment wordt hij ook politiek actief tegen de Libische overheid. Hij verblijft in verschillende Europese landen. Van belang is dat Zweden het land is dat gedeeltelijk inhoudelijk het (vlucht)verhaal heeft beoordeeld. In Europa wordt appellant onder andere actief door deel te nemen aan demonstraties en door op internet artikelen te schrijven. Ook staat zijn foto op oppositionele websites. Zie voor een voorbeeld www.libya-tomorrow.com

Een kennis en medestrijder van appellant is uitgezet uit Zweden en na aankomst in Libië overleden in de gevangenis. Zweden heeft naar aanleiding daarvan in eerste instantie de uitzettingen stopgezet maar deze onlangs weer hervat.

Zweedse procedure

In Zweden worden zijn oppositionele activiteiten in Europa (en in het bijzonder in Zweden zelf) beoordeeld in verschillende procedures. Van de relevante Zweedse stukken

zijn Nederlandse vertalingen in het dossier aanwezig. Het gaat om de volgende stukken:

- 1 Besluit 2005-08-22, UN 05/12784. Nieuw verzoek om verblijfsvergunning (Ny Ansokan om uppehallstillstand). Tegen dit besluit kan geen beroep worden aangetekend.
- 2 Besluit 2007-01-26, 9-725997. Nieuw onderzoek van het besluit tot afwijzing volgens hfs 2 art. 5B de Vreemdelingenwet (het Zweedse wetboek 1989:529(Ny proving av avvsningsbeslut enligt 2 kap 5b utlanningslagen). Tegen dit besluit kan geen beroep worden aangetekend.
- 3 Besluit 2007-08-19, 9-725997, Zaak verblijfsvergunning (Arende om uppehallstillstand m.m0.)

Bestreden beschikking

In de bestreden beschikking van verweerder wordt gesteld dat appellant een nieuw asielverzoek kan indienen dan wel in beroep had moeten gaan tegen het derde besluit van 19 augustus 2007. De rechtbank volgt deze redenering ten onrechte.

13 EVRM

Van belang is dat de oppositionele activiteiten in Zweden zijn beoordeeld in de eerste twee bovengenoemde besluiten. Uit deze besluiten blijkt dat er geen beroep mogelijk is. Dat is rechtstreeks in strijd met art. 13 EVRM die een tweede instantie voorschrijft. Ten onrechte stelt de rechtbank dan ook dat het beroep art. 13 EVRM niet kan slagen. Appellant had, aldus de rechtbank, maar in beroep moeten gaan tegen het derde besluit (nl. dat van 19 augustus 2007). Maar de rechtbank gaat dan ten onrechte voorbij aan de inhoud van dat derde besluit. In het derde besluit staat: *"Er zijn op grond van uw eerder ingediende verzoeken en een nieuw ingediend verzoek om asiel geen redenen gevonden om u aan een verblijfstitel te verlenen, derhalve wijst de dienst uw verzoek af"*. Met andere woorden er is een art. 4:6 Awb-achtige constructie maar die verwijst naar eerder besluiten die op zichzelf niet voor beroep vatbaar waren. Het heeft dus helemaal geen zin om in hoger beroep te gaan omdat de feiten zoals die in de twee eerdere besluiten aan de orde zijn gekomen niet alsnog kunnen worden getoetst. Art. 13 EVRM schrijft voor dat de kern van het asielrelaas heroverwogen moet worden door een instantie. Hier is niet een dergelijke instantie aan te wijzen. Bij de eerste twee besluiten is deze er niet, bij het derde besluit kan deze niet aan de kern toekomen. De bestreden rechtelijke uitspraak is op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

Oude en nieuwe feiten

Amnesty International Nederland en Zweden en de UNHCR Zweden hebben aangegeven dat het indienen van een nieuw asielverzoek geen zin heeft als er geen nieuwe feiten zijn. Amnesty International Nederland heeft zelfs in de brief van 10 juni 2008 gezegd dat appelland niet eens in de gelegenheid zal worden gesteld om een nieuw verzoek in te dienen.

Waar het hier om gaat is dat de oude activiteiten (mn. de aantoonbare oppositionele activiteiten in Zweden) door de Zweedse overheid verkeerd zijn beoordeeld. In het Zweedse besluit van 26 januari 2007 (9-725997) staat een verwijzing naar een uitspraak van de Stockholmse rechtbank van 30 augustus 2006. Deze Stockholmse rechtbank geeft aan dat terugkerende asielzoekers die politiek actief zijn geweest geen problemen hebben ondervonden bij terugkeer.

De Zweedse overheid denkt dus heel anders over deze categorie asielzoekers dan de Nederlandse overheid.

In de aanvraagfase is een minuut uit een andere zaak overgelegd waaruit het Nederlandse beleid blijkt. In de minuut staat dat na de afschaffing van het besluitmoratorium niet meer duidelijkheid is verkregen over het lot van de terugkerende asielzoekers en dat daarom asielzoekers het voordeel van de twijfel krijgen en al snel schending van art. 3 EVRM wordt aangenomen. Amnesty International schrijft in de brief van 19 juni 2008 dat zij van mening is dat appelland groot gevaar loopt als hij terugkeert naar Libië. Van belang is dat in de bestreden beschikking wordt verwezen naar rechtspraak van de Afdeling. De uitspraak van de Afdeling wordt echter verkeerd uitgelegd door verweerder. In die uitspraak ging het om een homofiel uit Iran die in Nederland voor een verblijfsvergunning op de c-grond in aanmerking zou komen. De Afdeling oordeelde dat het feit dat de vreemdeling voor een c-grond in aanmerking komt geen aanwijzing is dat Groot-Brittannië deze vreemdeling in strijd met art 3 EVRM zal terugsturen naar Iran. Maar hier gaat het over iets anders. Er is verschil van mening over de feiten zoals ze zich voordoen in Libië met betrekking tot het art. 3 EVRM-risico dat eiser loopt bij terugkeer naar Libië. Amnesty International zegt dat appelland groot gevaar loopt, Nederland zegt dat het lot van terugkerende asielzoekers ongewis is en dat daarom snel schending zal moeten worden aangenomen, Zweden zegt dat er niets aan de hand is. Hier valt een vergelijking met het arrest T.I te maken waarbij ook een discussie was of een artikel 3 EVRM-risico zou worden gelopen. In Duitsland was het beleid dat daden van non-state actors geen schending konden opleveren van art. 3 EVRM terwijl Groot-Brittannië in lijn met de rechtspraak van het EHRM dat wel aannam. De enige reden waarom T.I's beroep niet gegrond werd verklaard was omdat het EHRM oordeelde dat Duitsland om heel andere redenen T.I. niet daadwerkelijk zou gaan uitzetten naar Sri Lanka omdat hij Duitsland een Duldung zou krijgen.

In deze zaak ligt dat echter anders. Zweden gaat appelland uitzetten omdat Zweden geen gevaar ziet. Met andere woorden: de oude feiten die door Zweden verkeerd zijn beoordeeld kunnen in een nieuwe procedure niet meer aan de orde worden gesteld terwijl er geen nieuwe feiten zijn die tot een heropening van de zaak nopen. Zweden gaat dus art. 3 EVRM schenden omdat Zweden volstrekt ten onrechte geen gevaar ziet voor deze groep van politiek actieve asielzoekers uit Libië.

Toetsing in Nederland.

Nederland is dus niet alleen gehouden te toetsen of er een behoorlijke asielprocedure in Zweden aanwezig is. (Hierboven is reeds beargumenteerd dat dat niet het geval is.) Nederland is ook gehouden te bezien of de materiële uitkomst van de toetsing niet in strijd is met art. 3 jo. 13 EVRM. Daartoe is het van belang dat Nederland eerst zelf beziet of terugzending van appelland naar Libië een schending oplevert van art 3 EVRM en vervolgens is van belang wat de uitkomst in Zweden zou kunnen zijn. Anders kan Nederland niet toetsen of appelland gevaar loopt indien hij naar Zweden wordt gezonden.

In de zaak TI kon Groot-Brittannië op voorhand zien dat Duitsland geen schending zou aannemen omdat het geen non-state actors erkende. Hier kan Nederland op voorhand zien dat Zweden gaat terugsturen naar Libië omdat Zweden geen problemen ziet bij deze categorie. Het feit dat Zweden dat op deze manier beoordeeld is weer een onderdeel van het feitencomplex dat noopt tot de conclusie dat er bijzondere omstandigheden zijn op grond waarvan Nederland het asielverzoek aan zich moet trekken omdat aannemelijk is gemaakt dat Zweden zijn verdragsverplichtingen gaan schenden.

bladnummer 4
d.d. 4 november 2008 - dossier: 27645

bladnummer 5
d.d. 4 november 2008 - dossier: 27645

CONCLUSIE

Daarom wordt verzocht aan de Raad van State om het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden rechterlijke uitspraak te vernietigen, het initiële beroep gegrond te verklaren, de bestreden beschikking van verweerder te vernietigen en verweerder te veroordelen in de kosten in zowel beroep als hoger beroep.

Hoogachtend,


J. Wedemeijer